

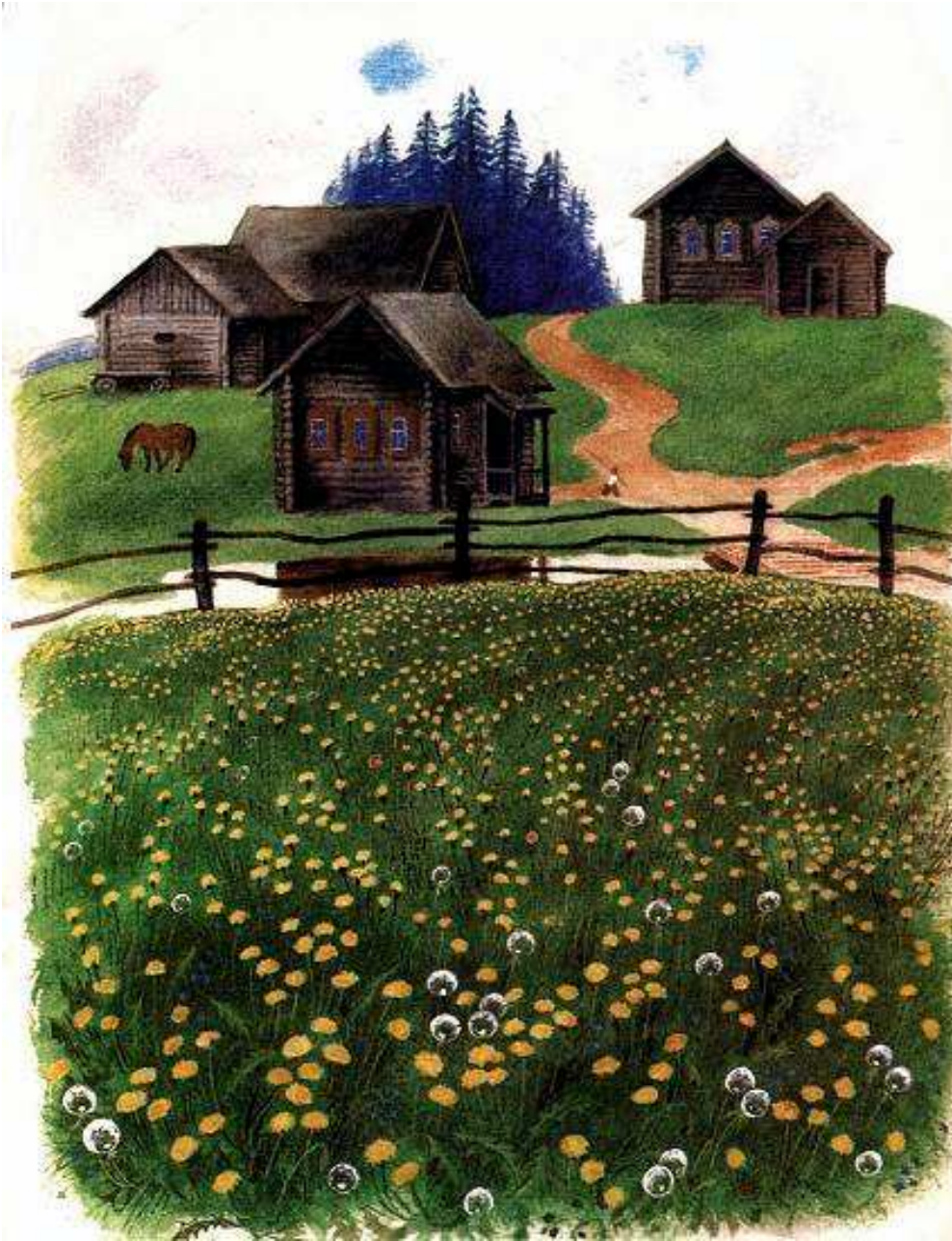
האחו הזהוב

מ. פרישבין

וכך היינו קוטפים את הפרחים
הנפוצים בכל מקום, בלי עניין
מיוחד, רק לשם שעשוע.
אך פעם הצלחתי לגלות דבר
מעניין.
גרנו בכפר ולפני החלון שלנו
השתרע אחו גדול, כולו צבוע זהוב

שנים רבות היה לנו, לאחי ולי,
משחק קבוע כאשר פרחי שן ארי
הבשילו. היינו יוצאים באחו לעניין
כלשהו, הוא קדימה ואני אחריו.
"סרגיי!" הייתי קורא לו פתאום. הוא
הסתובב ואני נשפתי לו ב"סבא" של
שן ארי ישר בפנים.
וגם הוא היה לפעמים מתגנב
מאחורי וכשבהיתי היה נושף לי את
ה"סבא" בפנים.

בפרחי שן ארי. היה זה יפה מאוד
ומי שבא לבקר התפלא:
"אחו זהוב! כמה יפה!"
אך פעם קמתי בבוקר מוקדם כדי
לצאת לדייג ושמתי לב שהאחו לא
זהוב אלא ירוק. וכשחזרתי הביתה
קרוב לשעות צהריים ראיתי שהאחו
שוב כולו מוזהב. ולקראת הערב
הוא נעשה שוב ירוק.
אז יצאתי, קטפתי פרח שן ארי
וראיתי שעלי הכותרת שלו התקפלו
פנימה. ממש כאילו כף היד שלי
הייתה זהובה בפנים ואילו קיפלת
את האגרוף הייתי מסתיר את
הצהוב.

ובבוקר, כאשר השמש עלתה, ראיתי איך
שן הארי פותח את הפרח והוא נעשה
שוב זהוב.

מאז שן הארי נעשה בשבילנו אחד
מהפרחים המעניינים ביותר, כי הוא
היה הולך לישון יחד אתנו ויחד
איתנו היה מתעורר בבוקר.

